

Exemplář přílohy

7346

Čtvrtý program

obecního
realného a vyššího gymnasia
V ROUDNICI.

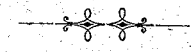
Za školní rok 1888-89.

(Dvanáctý rok ústavu.)

OBSAH:

1. Čtvero epiníkií Pindarových. Přeložil Lev Scholz. 1, 2, 3, 6
2. Zprávy školní. Podává ředitel.

V ROUDNICI.

NÁKLADEM VLASTNÍM. — TISKEM A. MAREŠE.

1889.

Čtvero epiníkií Pindarových

přeložil *) Lev Scholz.

Vítězný zpěv olympijský I.

Hierónovi Syrakússkému¹, zvítězivšímu ořem běhounem.

OBSAH: Jako voda nad živly, zlato nad klenoty, slunce nade hvězdy vyniká, tak olympijské hry slávou převyšují všechny národní zápasy řecké. Opěvují je pěvci mnozí při dvoře Hierónově, jenž vyniká ctnostmi a láskou k umění. Teď sluší opěvovati Hieróna, jenž vítězstvím v Olympii, v osadě Pelopově, se proslavil. (v. 1—24.) — Není pravda, co se obyčejně vypravuje, že Tantalos Pelopa uvařil a za pokrm bohům předložil, nýbrž Posejdón, oblíbiv si ho, na Olymp jej unesl. (v. 25—54). Nebyl takovým ohavníkem Tantalos, nýbrž zpyšněv přízní bohův, ukradl jim nektaru a ambrósie a dal svým soudruhům. Proto potrestali jej bohové v podsvětí a syna mu vrátili na svět (v. 55—66). Dospěv, Pelops přemohl Ojnomaa pomocí Posejdónovou, pojal Hippodameju za ženu, stal se otcem šesti znamenitých knížat a pochován jest při řece Alfeu. Ku hrobu a mohyle jeho posud se putuje ke slavným hrám olympijským jemu na počest. (v. 67—96). — V těchto slavných hrách zvítěziti jest největším štěstím člověka. (v. 97—103). Toho štěstí dostalo se i tobě, Hieróne. Viz, abys toho byl hoden, jako Pelops, a pýchou nerozhněval božstva sobě příziivého, jako Tantalos. Pak dobudeš zajisté brzo vítězství ještě skvělejšího vozem závodním. Toho si přeji tak, jako sobě, abych vážen byl od vítězův, věhlasem básnickým záře po všem Hellénstvu. (v. 103—120.)

Strofa 1.

Nejlepší ovšem voda² jest, zlato jak planoucí oheň
v noci daleko vyniká nad velmožné bohatství.
Avšak chceš-li zápasy
hlásati, srdce milé,
5 nad slunce již nehledej
jiné horoucnější hvězdy zářivé za dne v čirém ovzduší.
Aniž nad Olympii zápas lepší pověděti umíme,³
odkud mnohohlasý hymnus ochvívá
věstců skráně, by slavili
10 Kronova syna,⁴ shromáždění u krbu
Hierónova požehnaného,

*) Při práci té užito a ve výkladech větším dílem úplně následováno děl těchto: Poetae Lyrici Graeci. rec. Theodorus Bergk. Ed. IV. vol. I. Lipsiae 1878. Pindarus Werke, Urschrift, Uebersetzung ... und Erläuterungen von Friedrich Thiersch. Leipzig 1820. Pindars Siegesgesänge verdeutsch von Prof. Dr. C. F. Schnitzer. 2. Aufl. Berlin. — Anthologie aus den Lyrikern der Griechen von Dr. E. Buchholz. I. Bd. 2. Aufl. Leipzig 1873. — Anthologie griechischer Lyriker von H. W. Stoll. Hannover 1857/58.

Antistrofa 1.

jenžto právodatné třímá žezlo ve bravohojné
Sikelii, ctností všach poupata si trhaje;
kochá se též výkvětem

- 15 hudebního umění,
jakož často se bavíme
muži přátelé kolem stola. — Nuže, dórské varyto⁵ sejmi
se hřebu, jestliže Písy⁶ a Fereníkúv⁷ půvab
tvou mysl v nejlahodnější dumy ponořil,
20 když podél Alfea se hnál,
nedávaje se bůsti ku běhu ostruhou,
a vydobyl pánu svému vítězství,

Epódos 1.

- Syrakússkému králi, mistru v jizdě. Září sláva jeho
v bohatýrské osadě Lýdána Pelopa;⁸
25 jehož velemocný zamiloval si Zeměpán,⁹
Posejdón, když jej z nádoby čisté vyňala Klóthó,
slonovinou na pleci jasně ozdobeného.
Věru divů jest mnoho, a často lidskou zvěst,
nade pravdu pouhou
30 vyzdobeny výmysly pestrými, klamají báje.

Strofa 2.

- A Charis, ježto vše líbezné způsobuje smrtelným,
cti dodávajíc i nepravdě dala pravdou
jeviti se nejednou.
Avšak budoucí dnové
35 svědkové jsou nejlepší.
Člověk mluv jen dobré věci o bozích; menšíf bude vina jeho.
Synu Tantalův, o tobě, předchůdcům na vzdory hlásám,
když otec tvůj na nejrádnější hostinu
byl bohy pozval do milého Sipyla,
40 oběd vystrojiv jim v odvetu,
tehdy že Trojzubovládece¹⁰ tě uchvátil,

Antistrofa 2.

- podlehnuv touze duše své, a na zlatostkvoucím spřežení
že do vysokého hradu širovládného Díá tě unesl;
kam se v dobách pozdějších
45 dostal též Ganymédés¹¹
k téže službě Diovi.
Když pak jsi zmizel a pilně hledající mužové matce tě nepřiváděli,
tu hned kdosi tajně šeptal ze závistivých sousedů,
že ve vodě nad ohněm kypící tě vařili
50 a údy tvoje rozsekali sekerou
a na stolech předložili masa tvého
hostem a do sousta posledního snědli.

Epódos 2.

Mně však nemožno ze blažených někoho žroutem zváti. Odstup to
Draho nejednou pomluvač zaplatil rouhání. [ode mne,

- 55 Anobř, jestliže kdy smrtelníka Olympu strážcové
uctili, byl to Tantalos tento. Než ztráviti ovšem
blahobyť náramný nestačil, i přebral a kletbu
hroznou na sebe uvalil, již otec nad ním zavěsil,
ohromný balvan skály nad ním,
60 jež on usiluje od hlavy svrci, bez radosti na věky strádá.

Strofa 3.

- I vede život beznadějný ténhle, útrapy plný,
vedle tří¹² sám v mukách čtvrtý, nesmrtelným že ukrad',
čím se neúmorným stal,
nektaru s ambrósií,
65 hodovníkům soudruhům
rozdal. — Avšak mni-li člověk skrytu býti před bohem, hřeše, mýlí se.
Proto zase nesmrtelní syna mu nazpět poslali
mezi rychlomřivé plémě člověčí.
Když pak za kvetoucího vzrůstu
70 chmýří černé bradu mu věnčilo,
tu pomněl na sňatek nadějný,

Antistrofa 3.

- jak dostati od otce Pisana¹³ slavnou Hippodameju.
I pošed blízko k sinému moři sám a sám za soumraku,
dunícího zavolal
75 Trojzubovníka; a on hned
zjevil se mu u nohou.
Rekl jsem: Nuže, Kypridy milostné dárky¹⁴ tobě-li k libosti se zdařily,
Posejdóne, ukroť Ojnomaův oštěp kovový
a mne přeprav na voze rychloletém
80 do Elidy a veď mne k vítězství.
On třinácte již mužů ženichů
zahubiv, odkládá pořád sňatek dcery své.

Epódos 3.

- Než veliké nebezpečení chabého muže nevábí.
A když komu zemřítí nutno, proč by on v temnotách
85 dřepě neslavné stáří darmo trávil,
všech radostí jsa pozbaven? Ale já zápas ten
podstoupím; ty pak dej, bych šťastně pořídil.
Tak pověděl. I nebyla slova jeho oslyšána.
Chtěje ho oslaviti bůh,
90 dal mu zlatý vůz a křídlaté spřežení neunavné.

Strofa 4.

- I jal Ojnomaovu moc, za choť pojal si pannu,
i zplodil vojevůdů šest¹⁵, ctnostmi závodících synů.
Teď on hrdina dostává
krvavé žerty¹⁶ slavné,
95 na břehu Alfea pochován,
pod mohylou u oltáře,¹⁷ kam cizinci valně putují; a sláva
her olympijských daleko září se závodisti Pelopova,
kde křepkost nohou během zápasí
a síly bojechtivé napnutí.
100 Vítězi po všecek život ostatní
už kyne pohoda líbezná.

Antistrofa 4.

pro základ dobytý. Sláva zajisté po všecky dni trvající
všem smrtelným nade všechno jest. I přísluší mně
vítěze v nápěvu jezdeckém¹⁸

105 věnčítí ajolskou písní.

Vímť, že hostě žádného
ni krásna znalejšího, ni mocí možnějšího není,
co jich koli žije, bych jej slavným zpěvů vínkem ozdobil.
Bůh ochranný bdí nade tvými záměry,

110 Hieróně, o ně péči máje;
a jestliže náhle tebe se nespustí,
doutám, že ještě libější

Epódos 4.

vynajda řeči zdatný proud, oslavím tě vítěze na voze závodním,
až přijdu k výslunnému vrchu Kroniu.¹⁹

115 Mně jistě Músa střelu²⁰ velepádnou silou odkájí.

Jsouť jiní větší nad jiné; však vrchol nejvyšší strní
králům. Dále ku předu již nezírej.

Dej Bůh, abys po všecek čas krácel na výši,
a já bych tolikéž k vítězům

120 se družiti směl, věhlasem záře po všem Hellénstvu.

- 1 Báseň tato složena jest na oslavu vítězství, jehož r. 472. př. Kr. (ol. 77, 1) Hierón dobyl při závodech v Olympii ořem běhounem. Hierón byl od r. 478 př. Kr. (ol. 75, 3) samovládcem Syrakúsským a dosáhl právě vrcholu moci své, poraziv nad řekou Akragantem Thrasydaja, syna Thérónova, samovládcem Himérského a Akragantského. Také s Karthágiňany a Tyrrhénskými válčil a porazil loďstva jejich u Kúm. Hierón byl muž vzácných vlastností; byl nejen udatným válečníkem, nýbrž i her a zápasů milovníkem a přítelem umění. Zvítězil několi-krát ve hrách olympijských a pýthických a při dvoře svém choval nejznamenitější básníky té doby: Simonida, Bakchylida, Ajschyla, Epi-charma, Xenofana; i Pindar býval tam hostem. Než i pýcha a ctižádost neobyčejná byly znaky povahy Hierónovy, čehož i Pindar se dotýká. Vítězná báseň tato provozována byla ve královském paláci Hierónově.
- 2 Voda nazývá se nejlepší z věcí stvořených, snad že básník na myslí měl nauku Thalétovu o původu všeho z vody, jistě však i proto, že voda rostlinstvo i zvířectvo živí a zachovává, ve přírodě vůbec mocí svou blahodárně účinkuje.
- 3 Smysl vv. 1—7. jest: Jako voda ze živlů jest nejlepší, jako zlato vyniká v oboru věcí drahocenných, jako slunce v nejstkvělejším lesku za dne zastiňuje ostatní hvězdy nebeské: tak hry olympijské slávou a nádherou převyšují všechny zápasy a národní slavnosti hellénské.
- 4 Kronův syn = Zeus, ochránce her olympijských.
- 5 Dórské varyto t. j. forminx tonorodem dórickým naladěná, jest na označenou vážností a vznešeností zpěvu, jenžto jinak dle slov v. 105. ajolským chodem se ubírá.
- 6 Písa, bývalé hlavní město Pelopova panství v Élidě blízko Olympie. Rozbořeno bylo od Élejských po 3. válce messénské, poněvadž Písané za krále Pantaleóna Élejské vyloučili od her olympijských, sami v čelo slavnosti se postavivše. (ol. 34.). Za Pausania (r. 150 po Kr.) nebylo

po městě Píse už ani stopy a půda jeho posázena byla révořím. Písa často jmenuje se místo Olympie.

- 7 Ferenikos slul kůň (klisna), jímž Hierón zvítězil. Byl neméně slavný než válečný oř Alexandrův. I Bakchylidés básník zmiňuje se o „zlatovlasém Fereníku, hříběti vichroletém, zvítězivším u širokoproudného Alfeu.“ Byl to zajisté kůň nejen uslechtilostí plemene, rychlostí a silou, nýbrž i barvou vzácný, asi takový, co mu Němci říkají Goldfuchs, srsti červené do zlatova lesklé.
- 8 Město Písa bylo osadou Pelopovou. Obratem tím básník přechází ku pověsti o Pelopovi.
- 9 Dle běžné pověsti Tantalos, syn Díův, král Lýdický ve městě Sipýlu, chtěje zkusiti vševedoucnosti bohův, zabil syna svého Pelopa, uvařil jej v kotle a předložil bohům, jež pozvaně u sebe častoval. Ale bohové nedotekli se jídla toho hrozného; jen Démétér požila jednoho ramene, klamů nepozorovavši. Když na to Rea nebo Hermés na rozkaz Díův údy sestavili a Klóthó v kotle osudovém k životu je vzkřísila, nedostávalo se onoho ramene. I dala prý Démétér Pelopovi ze slonové kosti rámě, a od té doby měli Pelopovci bílou skvrnu na rameni, známku svého starého, šlechtického původu. — Proti této bezbožné, prý, a bohův nedůstojné pověsti vystupuje básník a opravuje ji, vykládaje, kterad povstala. Také on věří, že Pelops měl rámě ze slonoviny t. j. bílé, jako by ze sloviny bylo. Ale zamítá, co pověst vypravuje o tom, jak se ho jemu dostalo. Nýbrž pro toto bělostné rámě, dí básník, t. j. proto, že byl krásný a ze starého rodu šlechtického, zamíloval si jej Poseidón, Klóthó pak, Sudička, vyňala ho ne z ohavného kotle, ze vroucí vody, nýbrž po první koupeli z umyvadla „čistého“, jako jiná novorozenátka lidská. — Vznik oné bezbožné pověsti, jakož i jiných podobných, vysvětluje básník tím, že poetický půvab (Charis) často i lichým smyšlenkám víru a platnost zjednává.
- 10 Trojzubovládcé, vlastně: trojzubem slavný, ozdobený = Posejdón.
- 11 Příklad ten uvádí Pindar na dotvrzenou svého výkladu pověsti o Pelopovi.
- 12 Tito tři jsou: Sisyfos, Tityos, Ixión.
- 13 Otec Písan jest Ojnomáos, jenž dceru svou Hippodameju a s ní království své tomu sliboval, kdo by nad ním zvítězil v dostizích vozových. Každému dal kus napřed, ale když ho dohonil, proklál ho ze zadu ostěpem.
- 14 dárky Kypridy, Afrodity = láska Posejdonova k Pelopovi.
- 15 Jmenují se: Atreus, Thyestés, Pittheus, Alkathoos, Pleisthenés, Chrysisippos.
- 16 Obětovávali prý mu černého skopce.
- 17 Pelopejon, svatyně Pelopova se svatoborem a s mohylou Pelopovou v něm, bylo ve svatém Altise na blízku oltáře Díova, kde cizinci především obětovávali.
- 18 „Nápěv jezdecký“ jest výraz technický nápěvu složeného na vítězství dobyté v dostizích jezdeckých; Pindar nazývá tak přítomnou báseň proto, že v ní slaví se vítězství Pelopovo jízdou vozovou a vítězství Hierónovo ořem běhounem.
- 19 Kronion = vrch na blízku Olympie se svatyní Kronovou.
- 20 Střelám básně své, střelbě básnictví a terčí oslavence připodobuje Pindar i ve vítěz. zp. ol. II. v 89 nn. pravě: „Nuže vzhůru, duchu můj! Teď k terčí napni luk. Koho zasáhneš, z útroby blahovlnné opět střely slavné metajíce? Ajhle tam k Akragantu naměřím.“

Vítězný zpěv olympijský II.

Thérónovi Akragantskému, vítězivšímu vozem.¹

OBSAH: Čím jest pro hry olympijské z bohův Zeus, z bohatýrů Héraklés, tím jest pro ně z lidí Thérón, vynikaje nade vše vítěze olympijské cnostmi a slávou předkův, kteří po mnohých útrapách na Sicílii velikého štěstí dosáhli (v. 1—11). — Zeus budiž i na dále přízniv rodu tomu. Nelze sice odčiniti toho, co se stalo, ale přítomné blaho na nehody aspoň zapomenouti dává (v. 12—22). Toho důkazem jsou dcery Kadmovy, Semelé a Inó, jež po velikých útrapách bohyněmi učiněny jsou. (v. 22—30). Osud lidský jest nejistý a pln proměny, jak vidno při Láiovi, Ojdipovi, Polynejkovi a konečně při Thersandrovi, jímž po velikých pohromách rodu nová spása vzešla. Od něho pochází Thérón, vítěz v zápasech. Takové vítězství zajisté radost působí a zapuzuje žal a zármutek. (v. 31—52). Toho však dosíci může toliko ten, kdo bohat a ctnosten jest. Neboť bohatství se ctností sdružené budí v muži šlechetnou ctižádost, jež ho ku slávě vede, ale zároveň nabádá k činům dobrým, vědoucího, co koho na onom světě čeká. Tam totiž zlým pokuty, dobrým pak odměny se dostává, a kdo třikráte beze hříchu vykonali tuto pouť, ti dojdou blaženosti elysejských (v. 53—83). — Kdo jemného vtípu jest, bez výkladu mi porozumí. Pravý básník mluví, jak mu v srdce dáno. Proti němu řeč učenníkův a nohsledů jest pouhé krákaní. I Théróna ovšem, ačkoli vši chvály hoden jest, nevděčníci napadají, ale v hojnosti dobrých skutkův jeho lání jejich se utopí. (v. 83—100.)

Strofa 1.

Aj zpěvové varytovládní,
koho z bohův, koho z hrdin, koho medle z mužův oslavíme?
Zévova Pisa jest; hry olympijské založil Héraklés
z prvotin kořisti válečné;²

5 však Théróna pro čtverospřežení vítězné
velebíti dlužno, práva hostinného strážce, záštitu Akragantu,
města spásu,³ staroslavných dědů ratolest,

Antistrofa 1.

kteří mnoho se natrudivše v myslí,
při svatě řeče⁴ zarazili bydla svá a byli zřitedlníci
10 Sikelie, kdy nadešla doba souzená, bohatstvím a leskem dařící
ryzí, poctivé ctnosti.

Aj Kronovče, synu Rein, sídlem Olympu vládnoucí
i výkvětem zápasův i tokem Alfea, potěšen zpěvem naším,
rač milostivě dědiny otcovské jim zachovati

Epódos 1.

15 z pokolení na pokolení. Co stalo se již,
buď že právem, buď že proti právu, toho ani čas,
on otec všeho, dovršení odčiniti nemůže.

Jen zapomenutí snad s osudem šťastným přijde.⁵

Neb od radosti vzácné umírá žal, podlehaje,

20 propukne-li znova,

Strofa 2.

jakmile zdvihne Sudba boží
zas vysoko vzhůru bývalé blaho. Ten výrok se osvědčil

na krásnosídlých dcerách Kadmových, jež vytrpěly mnoho. Ale zár-
překonán výbornou náhradou. [mutek těžký

25 Žijet mezi Olympany zahynulá hromu rachotem
Semela kadeřavá, i miluje ji Pallas⁶ povždy,
i otec Zeus velmi, miluje ji břečtanozdobný hoch⁷.

Antistrofa 2.

Dle pověsti též v tání mořské
mezi Néreovými pannami podvodními život nehynoucí

30 Ínoji⁸ uchystán jest po vše věky. Ale zjištěn není člověku
smrti cíl nikterak,
ani, kdy ve blahu nezkaleném k pokoji věčnému
den, sluncovo dítě, dokonáme poslední; vlna za vlnou se valí,
brzo radost nesouc, na člověka, brzy žal.

Epódos 2.

35 Tak Sudice také, ježto dědičný
tohoto rodu blahý osud řídí, dopuštěním božím
vedle štěstí leckdy i strast přivádí, jež mizí opět časem svým;
od té doby, co zabil Láia syn osudný,⁹
utkav se s ním, a starodávné proctví
40 pýthónské jest naplnil.

Strofa 3.

Jak postřehla to Lítice bystrá,
pobila mu vzájemnou bratrovraždou¹⁰ pokolení hrdinské.
Jen Thersandros¹¹ pozůstal padlému Polynejkovi, v zápasech junáckých
i v půtkách válečných

45 se vyznamenavší, domu Adrástovců spasná ratolest.
Tam odtud símě a kořen má syn Ajnésidámův,
jenž chvalozpěvů s hudbou slavně si zasloužil.

Antistrofa 3.

Neb v Olympii on sám dobyl
základu, v Pýthónu a na Isthmú jeho bratrovi rodnému¹²

50 Charitky družné za čtverospřežení během dvanáctým vítězné
věnce získaly. — Vyhraje-li kdo,
pokušeje se v závodech, trudnomyslnosti uniká.
Bohatství zajisté ctnostmi ozdobené tento zdar i onen
s sebou přináší, hluboko vštěpujíc touhu neskrocenou,

Epódos 3.

55 hvězda stkvoucí, neklamně
muži světlo. A kdo je má, ten zná budoucnost,¹³
ví, že nenapravitelná tuto mysl zemřelých za krátko
vše odpyká, a hříchy zde za Díovy vlády spáchané
že v podsvětí někdo soudí, nezměnitelný
60 krutě vynášeje nález.

Strofa 4.

Však stýně za nocí povždy
a stejné za dnů všech tam slunce vidouce, spravedliví
jsou živi beze strastí ani zemi nebrázdíce prací rukou svých

ani mořskou hladinu

- 65 za skrovným výdělkem; nýbrž s vyvolenci božími
věk tráví boluprázdný, kdož věrně plnivali přísahu,
však onino snářejí muka nesnesitelná.

Antistrofa 4.

Kdo po třikráte, zde i onde,
vytrvavše, zúplna dovedli uchovati od křivdy

- 70 svou duší, ti putují po cestě Díově ku hradu Kronovu¹⁴, kde ostrov
z^okeanu vánkove [blažených
ovívají; tam stkví se květiny ze zlata,
jedny ze země vzrostlé na lesknavém stromovi, jiné voda živí;
z nich věnce kol rukou si víjí a na hlavu

Epódos 4.

- 75 dle pravého nálezu Radamanthova,
ježž otec Kronos vyvolil sobě soudu přisedicím,
on, manžel Rein, ježž vysoko nade všemi sedí na stolci.
Péleus a Kadmos též u nich vážení jsou,
i Achillea,¹⁵ Díovo prosbami oblomvší srdce,
80 tam dopravila máti;

Strofa 5.

jenž Hektora skolil, Tróje
neudolaný, neotřesený sloup, a Kykna¹⁶ se světa sprovodil,
i syna Zory Ajthiopa¹⁷. — Mnoho ještě mám na pleci rychlých střel
v toulci ukrytých,

- 85 ježž chápavým jasně zvučí; davu ovšem třeba jest
tlumočnicka¹⁸. Ten moudrým, kdo sám sebou mnoho ví. Učenníci
svou žvastavostí, jako havrani na plano krákají [dotěrní

Antistrofa 5.

na Díova posvátného ptáka. —

- Nuže, vzhůru duchu můj! Teď k terči napni luk! Koho zasáhne,
90 z útroby blahovolné¹⁹ opět střely slavné metajíce? Ajhle tam
k Akragantu naměřím
a pod přísahou vypovím řeč myslí poctivou,
že od sta let nezrodilo to město dobroděje
více spanilomyslného a ruky štědrější

Epódos 5.

- 95 nad Théróna. — Arcit slávu pych napadá,
po právu jí neutkav, nýbrž popudem potřestěnců,
tlachu jsa oddán a krásné činy šlechtníků chtěje uvésti
v zapomenutí. — Však jestliže písek mořský počtu uniká,
100 kdo pověděti by mohl?

1 Báseň tato slaví vítězství, jehož Thérón, syn Ajnésidámův, samovládce Akragantský r. 476 (ol. 76, 1) dobyl v Olympii vozem závod-

ním, a byla zpívána při hostině ve královském paláci Akragantském. — Thérón byl muž ctnostmi vynikající, vládl moudře a mírně, jsa vážen a milován od svých občanů, tak že po smrti za héraa ctěn byl. Nejen on, nýbrž všecken rod jeho zkusil nad jiné proměnlivosti Stěstěny, ale ve štěstí i v neštěstí důstojnosti a lesku svého rovně uhájiti znal. Původ svůj odvozoval až od Kadma, maje slavné bohatýry rodu toho, Láia a Ojdipa, mezi předky svými. Pocházelt z rodu Emmenoveců, jenž počátek svůj měl od Thersandra, jenž z Adrástovy dcery Argeje narodil se v Argu Polynejkovi, synu Ojdipovu. Potomci Thersandrovi uprchli s Argu do Athén, odtud přestěhovali se na Rodus a konečně do Gely na Sicilii, kde s jinými založili Akragas a vyvrátivše potom panství Falarisovo, sami stali se králi Akragantu. Zakladatelem samovlády Akragantské byl Thérón r. 488 př. Kr. (ol. 73, 1), jemuž i Himéra a jiná města poddána byla. Ale i jemu neblahý osud předkův nepřízeň svou osvědčil. Chtěje tužším svazkem připoutati k sobě mocného Gelóna, bratra Hierónova a Polyzélova, Thérón dal mu dceru svou Démaretu za manželku. Do smrti Gelónovy oba rody panovnické žily ve shodě, po ní však Thérón zapleten byl ve spor pozůstalých bratří. Umíraje totiž, Gelón poručil Hierónovi správu Syrakús, mladšímu pak bratrovi Polyzélovi odevzdal manželku svou a nad vojskem velení. Potom Thérón pojal za manželku dceru Polyzélovu, tak že oba navzájem byli sobě zároveň tehány a zeti. Ale veliká moc, již takto dosáhl Polyzélus, vzbudila bázeň Hierónovu. Předstíraje válku se Sybaritskými, Hierón odeslal bratra s vojskem pryč. Když pak i tu Polyzélos vítězně skončil, jal se ho viniti ze vzpoury. Rozhněvav se z toho, Thérón chopil se zbraní proti Hierónovi, a obě vojska setkala se nad řekou Gelou. V tom nebezpečí povstali proti Thérónovi Kápys a Hippokratés, strýčenci jeho, ponoukajíce město Himéru k odboji. Ale Simónidés básník sjednal smír mezi Thérónem a Hierónem, a vzpoura himérská byla potlačena. Za takových okolností Thérón dobyl zmíněného vítězství a Pindar složil báseň tuto, v níž mocně ozývají se dojmy udalostí připomenutých, jsouce střediskem a jednotnou vazbou její. Ale již Thrasydájos, syn Thérónův, byl od Hieróna poražen r. 470 př. Kr. a Akragantsí jako svobodná obec stali se spojenci Syrakús.

- 2 Skončiv šťastně válku s Augejou, Héraklés založil hry olympijské a obětoval při tom dvanácti bohům v Olympii vybrané prvotiny kořisti válečné.
- 3 Téhož dne, co svedena bitva salamínská, Thérón porazil Karthágiány u Himéry a osvobodil tak od poddanství nejen své město rodné, nýbrž všecky Řeky sicilské; běžícího pak roku porazil odbojníky Kápysa a Hippokrata a dobyl Himéry.
- 4 Akragas na řece téhož jména byl osadou města Gely.
- 5 Básník oběma králům, Thérónovi i Hierónovi, stejně milý a stejný obou přítel, vyhýbá se opatrně zmínkám nemilým a přeje si, aby minulé zlo v zapomenutí upadlo nějakou šťastnou příhodou.
- 6 Pallas při Díovi stojí proti Hére a má zde místo jakožto ochranná bohyně Akragantu.
- 7 Dionýsos, Bakchos.
- 8 Inó, druhá dcera Kadmova, pronásledována jsouc šiléným manželem svým Athamantem, vrhla prý se do moře se synem svým Melikertem a tak stala se bohyní mořskou Leukotheou.
- 9 Ojdipús dle věštby měl zabítí otce svého Láia. Sotva tedy se narodil, Láios pohodil jej na hoře Kithajrónu. Ale Ojdipús byl zachráněn a

jinde vychován. Dospěv, potkal se s otcem neznámým v poli, dostal se s ním do hádky a zabil jej. Tím počíná se řada tragických osudů rodiny té.

- 10 Synové Ojdipovi, Eteoklés a Polynejkés, po smrti otcově vedouce spolu válku o Théby, zabili se na vzájem v souboji.
- 11 Thersandros, syn Polynejkáv a Adrástovy dcery Argeje, po skončené válce epigonů proti Thébám stal se králem Thébským. Spolu s Diomédem pomstil otce i děda svého Adrásta, kteří před Thébami padli, a zahynul potom ve válce trojské, zabit byv Téléfem, když loďstvo poprvé v Mýsii přistalo.
- 12 Vítězství bratra Xenokrata rozmnožuje štěstí Thérónovo a slávu veškerého rodu.
- 13 Smysl veršů 51—56 jest: Účastní-li se kdo závodů, tu radost ze slavného vítězství zbavuje ho trudných myšlenek a snadno dává zapomenáti i na nehody (dle v. 18). Ale toho (t. j. účastníti se závodů) i onoho (t. j. se zdarem dobytí skvělého vítězství, jež by člověka potěšilo v zármutku) dosíci může pouze ten, kdo má bohatství ctnostmi ozdobené t. j. kdo bohat jest ale zároveň ctnostmi znamenitými vyniká. Jen takové bohatství vyvýší muže na vrchol slávy, protože hluboko v nitru jeho budí ctižádost neúmornou, za kterou on jako plavec za hvězdou nebo za světlem majáku se ubírá. A má-li kdo bohatství takové, se ctnostmi spojené, ten jistě má na mysli budoucnost t. j. život po smrti, kde dobří odměněni a zlí trestáni budou, ten jistě dobře jednatí bude, v naději, že na onom světě odměna ho nemine.
- 14 Dle Platóna (ve Faidra. 249. A.) duše těch, kteří poctivě po moudrosti se snažili, třetím oběhem tisíciletým, když vyvolily si třikrát po šobě týž života způsob, operutněvše roku třítisícího odcházejí v místa blažených. Tak i zde Pindar pomýšlí na jakési putování duší s tohoto světa v podsvětí a z podsvětí zase na ten svět. Kdo tuto pouť po třikrát za sebou beze hříchu vykoná, ten půjde za Diem cestou, jíž on chodí přes Ókeán na ostrovy blažených, ku hradu Kronovu.
- 15 Kádmos uvádí se zde, jsa praotcem Thérónovým, Péleus a Achilleus, poněvadž takovými ctnostmi jako Thérón vynikali, tento udatností, onen pohostinstvím. Achilleovi byla však prehlivost jeho na závadu; proto bylo třeba přimluvy matčiny.
- 16 Kyknos, syn Posejdónův a Kalykin, král Kolónský ve Tróadě. Přispěl Trójanům s loďmi ku pomoci a položil se při úžině mořské, aby Hellenům s loďmi přistati bránil; ale Achilleus jej skolil.
- 17 Memnón, král ajthiopský, byl syn Eóin (Zory) a Tithónův.
- 18 Pindar naznačil, příklady právě uvedenými mínění své, že Thérón též jednou do Elysia se dostane; i doufá, že Thérón narážce té i bez výkladu porozumí. Hájí se však slovy těmi též proti sokům a nepřátelům, kteří básním jeho vytýkali, že jsou nejasny a pretíženy učenostmi ku věci prý nenáležitými. Soky své, snad Simonida a Bakchylida, tehdy u Hieróna v Syrakusách meškající, přirovnává havranům krákajícím, sebe sama k orlovi, ptáku Díovi svatému.
- 19 Z útroby blahovolné, praví teď básník, jelikož právě několik střel nepřátelských na protivníky své byl vypustil.

Vítězný zpěv olympijský III.

Thérónovi Akragantskému k theoxením.¹

OBSAH: Zpěv slavicí Théróna nechat zalíbí se též Dioskúřům, jejichžto svátku určen jest. (v. 1—5). — Věnce, jimiž vítěz i účastníci slavnosti ověnění jsou, vybízí mne, abych opěvoval Héraklea, kterak v Olympii svatou olivu štípl, z jejichž ratolestí věnec vítězný dnes Thérón obětuje Dioskúřům (v. 6—34). I jim stejná chvála přísluší, ani Thérónovi pro zbožnost jeho pomohli k vítězství. Jsa na vrcholu štěstí, nechat se umoudří Thérón a nežádá více míti. (v. 34—45).

Strofa 1.

Hostinným Tyndareovcům nechat spolu s lepoupletnou Helenou se zalíbím, velebě slavný Akragas, když vítězný olympský zpěv teď Thérónovi zavedu, neunavených to koní zdobu. Músa mocně při mně stála, když se mi zdařilo skvost-
[ným nápěvem

5 v dórské stopy upravití zvuky svoje

Antistrofa 1.

slavnosti na počest. Neboť věnce² kolem kadeří ovinuté vymahají od boha půjčený ten dluh³, bych varyto mnohozvuké i píšal hlas a umělou osnovu slov Ajnésidámovu synu⁴ sdružil nádherně; i Písa mne pobízí, odkud boží
10 písní vylévá se na člověka, dar

Epódos 1.

jemuž, plně starodávné stanovy Hérakleovy, kolem čela, Ajtolan původem,⁵ pravdomluvný soudce Hellenův olivy zelenolisté ozdoby do vlasů vplétá. Kterou kdys přinesl od temeniska Istru lesnatého Amfitryónův syn⁶
15 za památku překrásnou her olympijských.

Strofa 2.

Přemluviv Hyperborejský národ,⁷ Apollónovi posvěcený, on v dobrotě vyžádal Díovu háji strom, jenž lidstvu by shromážděnému dával stín a za ctnosti ověnění. Neb oltáře již otci četné zasvětil, a z večera na voze zlatém v úplňku
20 jasným okem zazářila jemu Ména,⁸

Antistrofa 2.

velikých závodů soud též poctivý a slavnost pětiletou byl založil na svatých březích Alfea Však stromovím nezelenal se krásným Pelopův prostor v úvale Kronia. I zdál se jemu nahým býti luh a v pospas horoucím páprskům záře
[sluneční.

25 Tehdy duch jej vydati se pudil v zemi

Epódos 2.

Istrii, kde Latónina koně pudící dceř⁹ uvítala příslého z Arkadských hor a křivolakých úpadův, když jemu rozkazem Eurystheovým velela vůle otcova

zlatorohou lapiti rychlou lani, již kdysi Táygetá¹⁰
30 ze vděčnosti posvětila Orthósi.

Strofa 3.

Za ní se žena, i v onu zemi přišel mrazivým za Boreou.
Tam krásnému stromovi, stanuv, divil se,
a líbezná touha ho jala, kolem mety objeté dvanáctkrát
koňské dráhy je štípiti. — I dnes on přišel milostiv s bohorovnými
35 ku slavnosti, se syny tenkopasé Lédy. [blíženci]

Antistrofa 3.

Těmhle on, na Olymp vzatý, svěřil správu zápasů podivuhodných,
kde závodí mužná ctnost a dostihy
vůz unášející. I nezapru, že Thérón a Emmenidé
se proslavili z vůle Tyndaroců lepojízdných, že nejvíce z lidí všech
40 stolem hostinným jich štědře uctívají,

Epódos 3.

zbožnou myslí bohoslužby šetříce nebešťanů.
Jest-li voda nejvýbornější a zlato nejzácnější z pokladů.¹¹
Thérón teď, k vrcholu ctností proniknuv, daleko slyne po světě,
z domova ke sloupům Héraklovým.¹² Záze moudrým i nemoudrým vše
45 nepřístupno. Nejdů dále; šilen byl bych.

1 Báseň tato, jako vítězný zpěv olympijský II., slaví vítězství Thérónovo z r. 476. a byla zpívána ve chrámě Dioskúrů v Akragantě o theoxeniích, svátku jim zasvěceném. Dioskúrové, Kastór a Polydeukés, synové Tyndareovi s Lédou, bratři Heleny a Klýtajimnéstry, jsou ochranné pohostinství; oni založili slavnost theoxenii, při níž bohové všichni hostění byli ve chrámě jejich. Slavnost tu snad Emmenovci do Akragantu přinesli. — Dobyv zmíněného vítězství, Thérón dobytý základ, věnec olivový, obětoval Dioskúřům o slavnosti jim posvěcené; byliť oni vedle Héraklea starostové her olympijských a pomohli mu k vítězství. Velebí tedy báseň Dioskúry, jimž Thérón za vítězství díky povinen jest, a Héraklea, který štípl v Olympii posvátný strom olivový, z něhož brány ratolesti na věnce vítězův. Báseň tato, bohům díky vzdávající, byla zpívána asi před slavnostní hostinou, pro niž složen vít. zp. ol. II.

2 Věnce, jimiž vítěz i účastníci slavnosti ozdobeni jsou, přivozují básníkovi na mysl pověst o štípení stromu olivového v Olympii Hérakleem.

3 Smysl jest: bohu, jenž vítězství propůjčil, slušno díky vzdáti.

4 Ajnésidámův syn jest Thérón.

5 Oxylos, jenž s dórskými Hérakleovci do Peloponésu vtrhl, usadil se s Ajtolany svými v Élídě. Proto Elejští sluji Ajtolany. Z nich voleni bývali soudcové zápasů, kteří dle starodávných stanov Hérakleových, zakladatele zápasů, rozhodovali, kdo jest vítězem.

6 Amfitryónův syn s Alkménou byl Héraklés.

7 Hyperborejský národ jsou Severané za Boreou, větrem severním, bydlící někde na Dunaji t. j. Istru. Klaněli prý se zvláště Apollónovi a Artemidě, t. j. slunci a měsíci.

8 Ména, bohyně luny Seléné. Úplněk býval u Řeků prostřed měsíce; v tu dobu připadaly hry olympijské. Smysl jest: Héraklés již založil

hry olympijské, jednou již je slavil a ustanovil, že opětovati se mají každého pátého roku. Tu znamenal, že prostoru zápasů nedostává se stínu.

9 Artemis.

10 Táygeté, dcera Atlantova, jedna z Plejad, byla od Artemidy proměněna v laň, aby unikla nástrahám Díovým. Osвобоzena byvši z podoby té, posvětila bohyni Artemidě laň zlatorohou, davši jí na krk zlatý opasek s nápisem: Táygetá posvětila Artemidě. Tuto laň Héraklés z rozkazu Eurysteova lapil a jemu odevzdal. — Orthósia = Artemis.

11 Tímže podobenstvím Pindar počal vít. zp. ol. I.

12 Héraklové sloupy byly Řekům konec a kraj světa dle příslovi: Za Kadix už cesta nevede. — Slovy následujícími Pindar Théróna jasně k rozvaze a k moudrosti napomíná.

Vítězný zpěv olympijský VI.

Agésiovi Syrakússkému zvítězovému povozem.¹

OBSAH: Chvalo zpěv na muže tak znamenitého, jako Agésiás, žádá počátku zvláště stkvělého (v. 1—7.). Agésiás vyniká udatností vojenskou neméně než uměním věšteckým (v. 8—21.). I rod jeho jest nad jiné slavný. Původ svůj má od nymfy Pitany, jež s Posejdónem zplodila Euadnu. Euadné vychována u Ajpyta v Arkadii, kdež si ji zamiloval Apollón. Plodem lásky té byl hoch Íamos, jemuž Apollón udělil dar věštby a kněžské důstojenství. (v. 22—70.). Ctnosti Agésiovy jsou příčinou jeho stkvělých úspěchů, neméně přízeň bohů, kteří jemu se odměňují za zbožnost jeho předkův. (v. 71—81.). I já jsem po městě rodném příbuzný Agésiův. Tím ochotněji všechno umění své vynaložím, abych důstojně oslavil jeho vlast a slavného vladaře jejího, Hieróna, jehož přízeň a lásku mu vyprošuji. (v. 82—100.). Kéž popřeje bůh Agésiovi na všem zdaru, zvláště návratu šťastného, a kéž i mojim zpěvům požeňná! (v. 100—105.).

Strofa 1.

Na sloupech zlatých postavivše přisíněk nádherný
komnaty, podivuhodnou budovu
sroubíme². Přisluší počatému dílu
dátí velestkvoucí tvář. Kdo by vítězem v Olympii byl,

5 a správcem v Píse věštebné svatyně Díovy
a spolustavěl slavné Syrakúsy, které by unikl chvále
takový muž, kde by s libou písní nezávistných občanů se potkal?

Antistrofa 1.

Ať proto ví, že šťastnou nohou běře se šlépějí tou,³
Sóstratův syn. Neboť sláva bez nebezpečí

10 ve vojstě, jakož i na korábích dutých
nemá cti. Však pamatuje lid, co kdo provedl krásně.
Agésio, tobě náleží chvála, již po právu
kdys Adrástos byl hlasně vypověděl nad věštcem Ojkleovicem
Amfiarém⁴, kdy se spřežením bělostným jej pohltila země.

Epódos 1.

15 Když potom sedmero mrtvol na hranicích spáleno, Talaův syn
tato slova před Thébami promluvil: „Postrádám jasného světla vojska
[svého,

hrdiny věštbou znamenitého, jako v boji oštěpem.
Touže slávou Syrakúsan stkví se, té hostiny král.⁵
Jakkoli hádky jsa vzdálen, v nelásce maje i svár,
20 přece bych přísahou velkou tohle mu dosvědčil rád
neklamné. Medohlasé za pravdu mně dají Músy.

Strofa 2.

Aj Fintise⁶, již mezky křepké zaprahej do povozu
rychle, at po cestě hladké ujíždí vůz,
bychom i ku rodu hrdin našich došli.
25 Oniť jistě touto cestou nad jiné potahy lépe
v před jíti znají, věnců si dobyvše vítěznych
teď v Olympii. Tudiž hymnů bránu slušno jim odevřít chutě.⁷
Pitany⁸ při toku Eurótovej ještě dnes chci dojíti té chvíle;

Antistrofa 2.

jež Kronovci, prý, Posejdónu milostně zasnoubená
30 Euadnu violkovlasou⁹ porodila.
Kryla však v panenských nadrech bolest tajnou;
a když přišel její čas, tu vyslaným kázala služkám,
by dítě daly vychovat dědici Ejlata¹⁰,
jenž vládl Arkadánům ve Fajsáně,¹¹ na řece Alfeu bydle.
35 Dospěvši, zkusila tamo sladkých plodů prvé lásky s Apollónem.

Epódos 2.

Ajpyta nebylo tajno všecken čas, že od boha počala plod;
nýbrž nevýslovnou v mysli zlobu on potlačiv úsilím snažným, do
odešel rady u boha hledat v nevoli té náramné. [Pýthóna¹²
Zatím ona odloživši šarlatem vroubený pás,
40 stříbrná věděnce vedle, ve stínu pod rokytím
božského zrodila chlapce. Apoll' jí Zlatovlasý
na pomoc Mojry¹³ poslal s dobrodušnou Ejlejthýjí¹⁴.

Strofa 3.

Ji z lůna vyšel, po bolestech útěcha, Íamos hoch
na světlo náhle. Jej matka zarmoucená
45 nechala na zemi; leč dvě jiskrookých
hadů dopuštěním božím kojilo chlapečka štavou
věel převýbornou pečlivě.¹⁵ Když se pak vrátil král
a přijel od Pýthóna skalnatého, tázal se kde koho v domě
po chlapci zrozeném Euadnou; neb z otce, pravil, Fojba pošel

Antistrofa 3.

50 a, věštcem buda smrtelníkům, vynikne nad lidi on
daleko, aniž kdy jeho vyhyne rod.
Takto on hlásal. I přísáhali oni:
„Nezřeli jsme, nezaslechli ničeho.“ Hoch pak už pět dní
žil v hustém kroví ukryt a v neschůdném rákosí
55 an odlesk červených a zlatých fíjal kanul mu po těle útlém.
Proto i roznesla matka, že má slouti tímto jménem nesmrtelným¹⁶

Epódos 3.

po všecken čas. Ale když mu zlatovínká podala zralosti plod
milá Hébé¹⁷, sestoupiv on do prostřed Alfea, zavolal Posejdónovu moc,

praotce svého, i božského Délu lučištníka ochrance,
60 žádaje své hlavě hodnost pastýře národů,
pod nebem nočním. Tu otcův ozval se neklamný hlas,
zkoušeje syna, i pravil: „Povstaň, mé dítě, a pojď
se mnou tam do společné vlasti všechných¹⁸ za mým hlasem.“

Strofa 4.

I došli k vysoké a srázné Kronia ku skalině,
65 kdežto mu udělil dvojí proroctva dar,
jednak, by rozumněl hlasům jeho božským
prostým lží, pak, až by přišel bojovník odvahy plný,
vnuk Alkájovic¹⁹, vznešený hrdina Héraklés,
a otcí velenavštitvenou slavnost a závodů stanovy zřídil,
70 na vrchu Díova obětiště věštírnu mu vztýčit kázal.

Antistrofa 4.

A odtud po Hellénstvu slyne daleko Íamův rod,
hojností požehnan. — Ten, kdo v účtě má ctnost,
po stkvělé dráze se běře. O tom svědčí
každý jejich čin. Leč hrozí hanebná od jiných závist'
75 těm, které druhdy, dvanáctým oběhem vítězně
v před první vyniknuvši, Charis vábná skropila spanilou krásou.
Jest-li, Agésio, v pravdě potomci tvé matky na Kyllénském²⁰

Epódos 4.

újezdě osedlí bohův hlasatele modlením, žertvami též
často uctivali zbožně, Herma, jenž závody vládne a cenami zápasů,
80 lidnaté Arkadii jsa přízniv: ontě, synu Sóstratův,
s otcem hromovníkem stvořil všecken tvůj radostný zdar.
Myšlenka nová mi ostří jazyk, jak zvonivý brus,
ochotnou duší mou vábic ku zpěvům libodechým.
Pramáti má, kvetoucí to Metópa, je Stymfalankou,

Strofa 5.

85 a matkou koněkrotné Théby²¹, jejížto líbezny zdroj
piji a bojovným mužům upletám
věnce svých písní. — Aj povzbuď druhů svojich,
Ajnejo²², by předně Héry Panenské oslavu pěli,
a uznali pak, zda-li jsme unikli opravdu
90 té staré nadávce „Bojótských vepřů.“²³ Neboť jsi hlasatel věrný,
tajemník krásné česaných Mús a sladký pohár hlaholicích zpěvů.

Antistrofa 5.

At pomniš také Syrakús, at pomniš i Ortygie²⁴,
již Hierón vládna žezlem nezkaleným
s rozumnou rozvahou, nachonohé²⁵ šetří
95 Démétrý a deery její, s bělostným spřežením²⁶, svátku
i ajtnajského Peruna. Znají ho lahodní
lyr zvukové i písně. Kéž mu blaha nezboří časové příští!
S milostí raději blahovolnou nechat vítá Agésiův průvod,

Epódos 5.

z domova k domovu od Stymfálských hradeb slavně se beroucí,

- 100 od matky měst Arkadie bravraté. Dobře jest za noci bouřně kot-
vícé dvě
spustiti z rychlé lodice na dno.²⁷ — Zde i onde kéž mu bůh
milostivý dáti ráci slávu a kýžený zdar.
Vladaři velkého moře, příznivé plavby mu přej,
105 úhony prázdné, ty choť jsi Amfitrity, co má
přeslici zlatou. Můj pak zpěv mnoh květem utěšeným.

- 1 Básní touto slaví Pindar vítězství přítele svého Syrakúsana Agésie, syna Sóstratova, potomka starého rodu věštců Iamovců, kteří původ svůj odvozovali od Jáma, syna Apollónova a Euadny. Rod Iamovců rozšířen byl po mnohých krajinách řeckých v Arkadii, Lakónii, v Elidě v Messénii, zabývá se všude věštvím, jehož se mu od Apollóna dostalo. V Olympii při oltáři Díovu Iamovci věstili z obětovaných žertev, majíce ten úřad dědičný. Původní vlasti Agésiovou byl Stymfálos v Arkadii, odkud jeden ze předkův jeho s Archiou, Korintanem, do Sicílie se vystěhovav, založení Syrakús účasten byl. Od Stymfálu též Pindar odvozuje příbuzenství s Agésiou. Tam slavil Agésias nejprve své vítězství v ol. 78. (r. př. 469—465), a ku slavnosti té básně přítomná je složena. Ze Stymfálu chystal vjezd svůj do Syrakús, kde hlavní oslava vítěze očekávala. Básně složena byla v Thébách, odkud ji Ajnejas, Agésiuv příbuzný přinesl do Stymfálu, aby se sborem ji nacvičil.
- 2 Složení básně své Pindar přirovnává stavbě paláce, vstup její zlatým sloupům předdomí.
- 3 Recký text praví podle pořekadla: at ví, že v tomto střevici má nohu svou t. j. že tento střevic hodí se noze jeho t. j. že výrok ten o něm platí. Byltě Agésias 1. vítězem olympijským, 2. knězem a věštcem, 3. skrze předka svého spoluzakladatelem Syrakús.
- 4 Amfiraos, král argejský a věstec, při výpravě sedmera proti Thébám všem kromě Adrásta, vrchního velitele, předpověděl, že zahynou. Pod ním pak otevřela se země, a pohltivši ho živého i s koňmi, opět se zavřela, tak, že Adrástos mrtvoly jeho mezi padlými nenašel. Adrástos byl Talaův syn a tchán Polynejkův, jenž od bratra svého Eteoklea, s nímž ve vládě střídati se měl, z Théb vypuzen byl.
- 5 Hostiny králem sluje Agésias, protože hostinu tu vystrojil, ale zároveň jejím oslavencem byl. On posloužil Syrakúsám a Hierónovi i věšteckým i vojenským uměním.
- 6 Fintis byl vozataj Agésiův. Při závodech prý Agésias sám řídil vůz.
- 7 Přejížděje ku statí básně, t. j. k velebení rodu Agésiova, Pindar užívá obrazně vítězného vozu a spřežení, chtěje naznačiti básnický let myšlenek, jenž jindy vozem Mús nebo jízdou Pégasovou se naznačuje.
- 8 Bohatýrka Pitana, dcera Eurótova a nymfa osady lakónské téhož jména, byla pramatkou rodu Iamovců. Od ní a od Posejdona pocházela Euadné, od Euadny a Apollóna Iamos.
- 9 Jméno Iamos odvozuje Pindar níže ve v. 55 a n. od řeckého i o n = fíjalka, načež naráží se zde přívlastkem violkovlasé o matce jeho Euadné.
- 10 Dědic Ejlatův jest Ajpytos, Ejlatův syn, král Arkadský.
- 11 Fajsána město v jižní Arkadii na horním Alfěu.
- 12 Pýthó nebo Pýthón je staré jméno krajiny pod horou Parnásem ve Fókidě, kde ležely Delfy a věštírna Apollónova.
- 13 Mojry — Sudičky; mají i ony úkol svůj při narození člověka.
- 14 Ejlejthýja — bohyně ochranná žen ku porodu pracujících.

- 15 Že hadi Jáma medem živili, tím naznačeno jest budoucí jeho umění, věštecké. Hadi, přebývající v temnotách zemských, pokládáni jsou za potomstvo Gáje, jež u Ajschyla (Eum. v. 2.) slove prvověstkyni. Proto had posud jest symbolem všeho tajného vědění.
- 16 Viz pozn. 9.
- 17 Smysl jest: když mladík dospěl a v muže dozrál.
- 18 Společná všech vlast jest Olympia, hledě ku pozdější slávě její a k návalu hostí se všech světa stran ku hrám olympijským.
- 19 Amfitryón, otec Hérakleův, byl Alkájův syn.
- 20 Kylléné, pohoří arkadské, Hermůvi svatě.
- 21 Thébé, nymfa rodného města Pindarova, byla dcerou bojótského proudu Asópu a arkadské řeky Metópy, dcery Ladóna, proudu arkadského. Příbuzenství Pindarovo s Agésiou zakládá se tedy na tom, že Agésias rodem Iamovců pocházel ze Stymfálu, města arkadského, Pindar pak z Théb rodilý Arkadčanem slouiti může potud, že nymfa Thébé byla dcerou arkadské řeky Metópy, jež opět byla dcerou arkadského proudu Ladóna.
- 22 Ainejas, vůdce sboru, jenž básně od Pindara složenou se sborem pěvců nacvičiti měl.
- 23 Tak pořekadlo posměšně nazývalo staré Bojófany pro nevzdělanost jejich.
- 24 Ortygie jest jméno ostrova na východním pobřeží sicilském, jenž spojen jsa se Syrakúsami, činil část města se hradem a s palácem královským.
- 25 Nachonohou slove Déméter dle Prellera (Griech. Mythol. I. p. 475.) „jakoby přirudlá krása žitných polí byla lemem roucha jejího.“
- 26 Bělостné spřežení Persefonino ukazuje k tomu, že ona jest dcerou světla. (Preller l. c. p. 485.)
- 27 Smysl jest: Dvoji vlast, dvoji domov míti v nebezpečí bouřlivých dob dobře jest. Bohužel Agésiovi dvoji vlast nepomohla; neboť o tři leta později jakožto přívrženec Hierónův usmrčen byl od svých závislivých spoluobčanů, na něž naráží se ve v. 74.